

23. srpna 2024

Tisková zpráva Nemocnice Šumperk

V nemocnicích strávil téměř půl roku, boj o život nakonec vyhrál a lůžkovou rehabilitaci v Nemocnici Šumperk opouští po svých

Na začátku to vypadlo jako obyčejný zápal plic, který se během chvíle proměnil v několikanásobný boj o život. Příběh Petra Parasky by vystačil klidně na celou knihu, naštěstí s dobrým koncem. Po pěti měsících strávených v nemocnicích dnes odchází Petr Paraska domů. Lůžkové rehabilitační oddělení opouští dvaapadesátiletý malíř po svých a s vidinou, že ještě před příchodem nového roku zvládne vymalovat pár pokojů.

Na letošní rok Petr Paraska nikdy nezapomene. Velkou část z něj totiž strávil ve Fakultní nemocnici Ostrava, kde lékaři opakovaně bojovali o jeho život. Samotný boj už ale začal na oddělení ARIP v Nemocnici Šumperk, kam byl pacient přijat s těžkým zápalom plic, který způsobila pneumokoková infekce. Vzhledem k tomu, že se po 14 dnech zdravotní stav dvaapadesátiletého muže nelepšil, rozhodli šumperští lékaři o nutnosti překlady na vyšší pracoviště, konkrétně do Fakultní nemocnice Ostrava. Na tamní stanici ORIM 3 kliniky anesteziologie, resuscitace a intenzivní medicíny (KARIM) byl Petr Paraska hospitalizován neuvěřitelných 135 dní, během kterých byl jeho stav často kritický. Lékařům se díky zkušenostem z ECMO centra nakonec podařilo muže zachránit.

„Opakovaně docházelo k prasknutí plíce. Opakovaně se musel drénovat hrudník. Další významná komplikace byla v podobě krvácení do dýchacích cest, které byly kompletně zalité krví,“ popsal kritické situace vedoucí ECMO Fakultní nemocnice Ostrava lékař MUDr. Filip Burša, Ph.D. s tím, že léčbu zkomplikoval také zánět žlučníku v podobě septické ataky. Na

dny, kdy lékaři bojovali o jeho život, vzpomíná i Petr Paraska. A jak přiznává, samotnému se mu v jednu chvíli chtělo boj o svůj život vzdát. „Když už bylo vše na dobré cestě a vypadalo to, že se postavím na vlastní nohy, přišel zánět žlučníku, kvůli kterému mě museli lékaři opět uspat a operovat. Když jsem se po měsíci probudil, musel jsem zase začít úplně od začátku. To mě zlomilo. Odmítal jsem komunikovat, cvičit, rehabilitovat,“ **vzpomíná Petr Paraska**, který to zejména díky velké podpoře personálu ostravské fakultní nemocnice nakonec nevzdal. Aby Petrovi vykouzlili úsměv na tváři, podnikli kolegové z Ostravy poměrně odvážný krok a vyvezli ho z nemocničního boxu na lůžku na dvůr nemocnice, aby se po mnoha týdnech mohl podívat na modrou oblohu.

Když se zdravotní stav Petra Parasky začal zlepšovat, požádal lékaře, zda by se mohl vrátit zpět do Nemocnice Šumperk. Z podhůří Jeseníků je to přece jen do Ostravy daleko a stýskalo se mu po rodině. „Manželka za mnou jezdila jednou nebo dvakrát týdně, ale děti jsem viděl za celou dobu asi dvakrát. Bylo mi smutno a chtěl jsem je vidat častěji,“ **vysvětluje dvaapadesátiletý pacient**, proč se zatoužil vrátit zpátky do šumperské nemocnice. Právě tam se po několika měsících, strávených na lůžku v Ostravě, postavil na nohy a s pomocí vysokého chodítka se prošel za asistence a velké podpory personálu poprvé po chodbě. Po týdnu stráveném na oddělení ARIP byl pan Paraska díky den ode dne se zlepšujícím stavu přeložen na lůžkovou akutní rehabilitaci. „Je to neuvěřitelný dířč. Má samozřejmě ohromnou motivaci. Po tolika měsících strávených v nemocnicích chce domů. Všichni to chápeme a fandíme mu. Opravdu každý den poctivě cvičí. Co cvičí, doslova dře! Dnes jsme společně zvládli i chůzi po schodech. Když k nám přišel, stěžoval si na ztuhlou krční páteř, neuměl otočit hlavou. A teď? Podívejte se!“ **ukazuje nadšeně fyzioterapeutka lůžkové rehabilitace Nemocnice Šumperk Adéla Kašparová** během cvičení s panem Paraskou, který už dnes otáčí hlavu bez problémů zprava doleva.

A na co se dvaapadesátiletý táta dvou dětí těší po takovém čase stráveném v nemocnicích nejvíc? „Na svoji rodinu. Na manželku, na děti i na naše dvě bengálské kočky. Ty mi také hodně chyběly. Na to, že budeme všichni spolu, doma!“ **prozrazuje Petr Paraska** a dodává, že se také začíná těšit i na návrat k barvám a štětcí. „Byla to obrovská rána, která přišla zničehonic. Já jsem přitom workoholik, který je zvyklý neustále pracovat. No a z tohoto pracovního nasazení se

doslova ze dne na den ocitnete v nemocnici a bojujete opakovaně o život. Mám samozřejmě v plánu pracovně zpomalit, na druhou stranu se začínám do práce pomalu těšit,“ uzavírá malíř pokojů s tím, že všechny zakázky do konce letošního roku sice zrušil, ale tajně doufá, že se mu nakonec ještě před příchodem nového roku podaří pár pokojů přece jen vymalovat.

FOTO 1: Petr Paraska už zvládne i chůzi po schodech. Autor: Jana Tomášková, Nemocnice Šumperk

FOTO2 : Bez bolesti to nejde a ztuhlá krční páteř je jednou z „daní“ za několik měsíců strávených na lůžku. Autor: Jana Tomášková, Nemocnice Šumperk